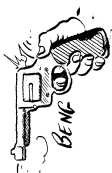


ŽLUTÝ ROBERT &



AL CAPONI



Žlutý Robert se již častokrát ve svém životě ocitl na tenkém ledu, pod nímž se proháněli tuční kapři z Cosa Nostra a choťbotnice sicilského podsvětí. Pohlaváři mafie se, jak známo, vždy rádi obklopovali krásnými ženami. A právě jedna z nich, bývalá hollywoodská herečka Sandra Martelli, jednoho krásného dne vtrhla do Robertova hotelového pokoje.

„Musíte mi pomoci, Roberte!“

„Proč?“

„Protože jsem v úzkých a protože vám dobře zaplatím!“

„Tak to jsou opravdu dva velmi pádné důvody,“ zamyslel se Robert. „O co se jedná?“

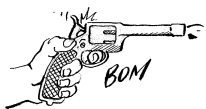
„Budu stručná,“ Sandra se usadila do křesla přímo proti koženému pytlí naplněnému pískem, do kterého Robert svědomitě bušil. Právě totiž pilně trénoval, když ho Sandra tak náhle přepadla. „Nabažil se mě Al Caponi.“

„Ten slavný gangster?“

„Ano, přesně ten.“

„Ale já asi těžko Al Caponiho donutím,“ ušklíbl se Robert, „aby vás opět začal milovat.“

„O to nejde,“ klidně odvětila Sandra, „ostatně naše nenávisť je v současné době vzájemná.“



„Tak o co tedy jde?“ nechápal Robert.

„Abych neskončila jako všechny jeho předchozí milenky,“ zapálila si Sandra roztřesenou rukou cigaretu, která škodí zdraví, což bylo napsáno anglickým jazykem na krabičce anglického původu.

„A jak skončily předchozí milenky Al Caponiho?“ přiznal se Robert ke své nevědomosti o soukromém životě slavného gangstera.

„Copak vy nevíte, že má přezdívku Modrovous? Copak vy nevíte, jaký krutý osud potkal ženy anglického krále Jindřicha VIII.?“

Žlutý Robert už začínal chápat, ale nejdříve vzdal hold Sandřiným historickým znalostem: „Vidím, že jste nejen krásná, ale i vzdělaná.“

„Mám střední hollywoodskou průmyslovku zakončenou maturitou,“ pochlubila se bývalá filmová hvězda.

„Takže vy se obáváte,“ Robert přestal bušit do pytle a vrhl se na bradla, „že budete nejspíš zavražděna?“

„Přesně tak,“ polkla ztěžka Sandra. „Znám totiž osud svých pěti předchůdkyň, jak už jsem vám naznačila. Blíží se konec června a od ledna do května to vždycky skončilo stejně.“

„Moment,“ zarazil se Robert, „copak Al Caponi své milenky střídá každý měsíc?“

„Přesně tak,“ potvrdila znovu Sandra. „Málokdo z jeho okolí to sice ví, ale on je náměsíčník.“

Žlutý Robert skončil na bradlech a přesedlal na koně. „Takže po mně chcete, abych tomu nějak zabránil, jestli se nemýlím.“

„Ne, nemýlíte se,“ řekla Sandra. „A pokud zemřu přirozenou smrtí, budu vám až do ní neskonale vděčná.“

„Ale původně jsme mluvili i o honoráři,“ polekal se Robert. „Vděčnost je sice krásná věc, ale...“

„Milion dolarů,“ nenechala Sandra Roberta domluvit. „Stačí?“





únor



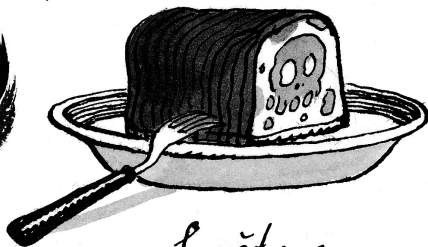
leden



březen



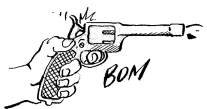
duben



květen

Lupič-gentleman na sobě nedal znát, že mu suma málem vyrazila dech.

„Stačí,“ řekl suše. „Ale povězte mi, milá Sandro, jak byly vlastně zlikvidovány předchozí milenky Al Caponiho? Vražda je jednou vražda, a ta se ani gangsterům nepromíjí. Al Caponi to přece jistě musel vždy narafičit tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda.“



„Taky že narafičil,“ kývla Sandra. „U které z jeho posledních obětí mám začít?“

„Abych si mohl udělat přehledný obrázek, můžeme klidně začít lednem,“ navrhl Robert.

„Tak ta lednová se utopila,“ sledovala Sandra s obdivem, jak elegantně přeskočil Robert z koně na kozu. „Únorová zmrzla a březnová spadla z rozhledny.“

„A předpokládám, že Al Caponi měl vždy perfektní alibi?“ znovu se ušklíbl Žlutý Robert.

„Jistě,“ řekla trpce Sandra. „A aby byl výčet úplný, tak ta dubnová spolkla tak velkou rybí kost, že jí rozpárala hltan i hrtan, no a má předchůdkyně snédla zkaženou paštiku.“

„Vskutku vynalézavý muž, ten Al Caponi,“ prohodil uznale Robert. „A nemáte náhodou tušení, jakou smrt chystá vám?“

„Kdybych to věděla,“ řekla chladně Sandra, „patrně bych ušetřila ten milion dolarů, který vám nabízím jako honorář.“

„Sorry,“ řekl Robert a odešel se do koupelny opláchnout. „Ale věru,“ konstatoval ještě mezi dveřmi, „do konce měsíce června nám už mnoho dní nezbyvá.“

„Bystrý postřeh,“ odtušila Sandra, „jestli se nemýlím, tak ty dny nám zbývají pouhé tři.“

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ ujistil bývalou herečku Robert.

„Je to i ve vašem zájmu,“ přikývla Sandra. „Celý honorář vám totiž vyplatím až prvního července. Žádná záloha, rozumíte?“

„Rozumím,“ řekl Robert, oblečený ve žlutém froté županu, „jsme tedy na všech podmínkách dohodnutí. Dovolte, Sandro, abych vás teď doprovodil před hotel a k taxíku.“

„To nemusíte, trefím sama,“ usmála se bývalá hollywoodská kráska.

„Já to taky nedělám z nějaké přehnané galantnosti,“ ucedil Robert, „ale už mi začíná nabíhat honorář, tak to prostě považuji za svou profesionální povinnost. Aby vás totiž Al Ca-



poniho lidé nezlikvidovali dřív, než začnu podnikat akce na vaši záchranu. Mimochodem, předpokládám, že teď už v Al Caponiho vile nebydlíte?“

„Samozřejmě,“ řekla Sandra s převahou. „Už více než týden se skrývám u své nejlepší přítelkyně.“

„A mohu znát její jméno a adresu?“

Sandra vytáhla z kabelky vizitku, a než ji předala Robertovi, krátce zaváhala. „Můžu se na vás stoprocentně spolehnout?“

„Za milion dolarů myslím, že můžete,“ řekl cynicky Žlutý Robert.

Vzal si vizitku a krátce na ni pohlédl: „Takže Madona...“

„Je to její přezdívka,“ přikývla Sandra. „Také bývalá herečka, ale dodnes vlastně u řemesla zůstala. Ještě aspoň zpívá.“

„Tak jdeme,“ uchoпил Robert Sandru pod paži a vyvedl ji před hotel, kde stála řada taxíků.

Před hotelem našťestí postávala i skupina punkáčů, takže Robert ve svém žlutém froté županu nebyl středem pozornosti.

Hned druhý taxík v pořadí se Robertovi zdál dostatečně vhodný. Jeho řidičem byl totiž Číňan a o mafiánech se běžně vědělo, že s Číňany žádné styky neudrží, poněvadž se bojí žloutenky.

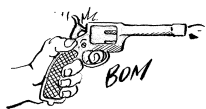
„Bye, bye (čti baj, baj),“ rozloučil se Robert s bývalou hollywoodskou herečkou.

Pak se vrátil do svého apartmá a ještě pořád v županu začal horečně jednat.

„Haló, to je vila Al Caponiho? Potřeboval bych okamžitě mluvit s vaším šéfem! Že není přítomen? Pak mu laskavě vzkazte, že mu jde o život. Kdo volá? Jmenuji se Žlutý Robert a teď vám nadiktují číslo do svého hotelu.“

Robert zavěsil a pak začal sledovat vteřinovou ručičku na svých náramkových hodinkách. Telefon zadrnčel přesně za dvacet vteřin. Žlutý Robert uznale pokývl, protože zpětný telefonát neočekával dříve než za minutu.

„Mister Robert?“



„U aparátu.“

„Předám vám pana Al Caponiho. Chtěl by s vámi mluvit.“

„Bude mi potěšením,“ souhlasil Robert a vzápětí se v telefonu ozval burácivý hlas slavného gangstera.

„Tak povídejte, co víte, člověče! Nebo vás odstřelím!“

„To po telefonu dost dobře nejde,“ namítl Žlutý Robert. „Nebylo by rozumnější, abychom se někde sešli?“

„Dobrá, přijedte okamžitě do mé vily!“

„Ani mě nenapadne,“ zavrtěl lupič-gentleman hlavou, „o vás je totiž známo, že nejste příliš dobrý hostitel. Dokonce jsem zaslechl cosi o tom, že svým hostům radši než kávu servírujete sekané olovo.“

„Tak dost!“ zahřměl do telefonu Al Caponi. „Uřčete si tedy sám, kde se sejdeme.“

„Co byste říkal krčmě U Dvou Zlatých Párátek? Víte, kde to je?“

Tahle krčma byla nedaleko Robertova hotelu.

„Samozřejmě že vím! Buďte tam přesně za půl hodiny!“

Rachot v telefonním sluchátku svědčil o tom, že na druhém konci Al Caponi prudce zavěsil.

Vzhledem k vzdálenosti od hotelu byl Robert u Dvou Zlatých Párátek za pouhých pět minut. Měl tedy dost času, aby si krčmu důkladně prohlédl. Zatím byla téměř prázdná, dva svalnatí černoši vedle baru krmili jukebox a jeden opilý námořník se dožadoval dvojitého lomcováka, který by ho postavil na nohy.

„Co to bude, šéfe?“ zeptal se barman Roberta. „Whisky, nebo dvojitá whisky?“

„Vidím, že máte široký sortiment,“ řekl přátelsky lupič-gentleman.

„No, jestli jste abstinent,“ zavtipkoval barman, „moh' bych vám nabídnout ještě vodku a gin.“

„Zůstanu u té whisky.“

„Dvojitou?“



„Ne, jednoduchou a se sodou, když budete tak laskav.“

„Náš zákazník, náš pán,“ pokrčil barman rameny, „i když jsem někde četl, že po sodovce se blbne.“

„Jste si tak jistý, že právě po sodovce?“

Během této konverzace vběhli do baru dva uřícení muži. Ačkoliv vběhli společně, každý z nich se posadil do opačného rohu krčmy.

Žlutý Robert stříkl pár kapek ze sifonu do své sklenky a rozvážně se napil.

První z těch dvou mužů byl ve tváři tak popelavý, že připomínal popelnici. Druhý byl spíše zelený s bledými skvrnami, takže připomínal rokfórovou omáčku.

Robert nepochyboval, že má tu čest poznat osobní pistolníky Al Caponiho. Jestli je jejich šéf přesný, pak to znamená, pomyslel si Robert, že má ještě celých dvacet minut na to, aby se obou mužů zbavil. Jenže jak?

Robertův mozek se začal roztáčet do ďábelských obrátek. Protože oba pistolníci seděli u Dvou Zlatých Párátek v protilehlých koutech...

„To je ono!“ zamumlal si sám pro sebe Robert a kradmo se ujistil, že jak v kapse levé, tak v kapse pravé má ostře nabitě revolvery.

Chladně dopil svou ledovou whisky, pak se rychlým skokem přemístil přímo doprostřed krčmy a tasil jak nalevo, tak napravo. Al Caponiho pistolníci také tasili. Jenže v tom okamžiku sebou Žlutý Robert rychle plácl na podlahu.

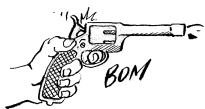
„Beng!“

„Beng!“

Stačilo, aby šlehly pouze ty dva výstřely, a Al Caponiho pistolníci se křížovou palbou navzájem oddělali.

Žlutý Robert vstal z podlahy a oprášil si kolena. Pak s lehkou výčitkou oslovil barmana: „Nemáte tu příliš čisto.“

Barman se téměř zhroutil: „Jestli si, pane, přejete, dám zastřelit uklízečku.“





„Ale fuj,“ prohlásil lupič-gentleman, „mně se zabíjení hnuší. Navrhl bych vám něco docela jiného. Pokuste se co nejrychleji zavolat Pohřební službu.“

Barman okamžitě odběhl telefonovat do své kanceláře za barem, a vskutku, Pohřební služba Mackie Messer a syn byla u Dvou Zlatých Párátek cobydup.

Zřízenci od Messerů rychle odklidili mrtvoly obou Al Caponiho pistolníků a barman se Žlutého Roberta zeptal: „A co si budete přát teď?“

„Ještě jednu whisky,“ řekl lupič-gentleman, povytáhl levou manžetu žluté košile a podíval se na své náramkové hodinky se žlutým řemínkem. Jestli je Al Caponi opravdu tak přesný, pak by měl dorazit za dvě minuty...

A skutečně také za dvě minuty Al Caponi dorazil. Rozhlédl se nejprve pátravým zrakem po krčmě U Dvou Zlatých Párátek a nevěřil svým očím.

